

Že klije

Iz evangelija po Luku 13,1-9

Prav v tistem času je bilo tam navzočih nekaj ljudi, ki so mu pripovedovali o Galilejcih, katerih kri je Pilat pomešal z njihovimi žrtvami.

Odgovoril jim je: »Mar mislite, da so bili ti Galilejci večji grešniki kakor vsi drugi Galilejci, ker so to pretrpeli? Povem vam, da ne. A če se ne spreobrnete, boste vsi enako pokončani.

Ali pa onih osemnajst, na katere se je podrl stolp v Síloi in jih ubil, mar mislite, da so bili večji dolžniki kakor vsi drugi prebivalci Jeruzalema? Povem vam, da ne. A če se ne spreobrnete, boste vsi prav tako pokončani.«

In povedal je tole priliko: »Nekdo je imel v svojem vinogradu zasajeno smokvo. Prišel je iskat sad na njej, pa ga ni našel. Rekel je svojemu vinogradniku: ›Glej, tri leta je že, kar hodim iskat sad na tej smokvi, pa ga ne najdem. Posekaj jo, čemú izčrpava zemljo?‹ Ta pa mu je odgovoril: ›Gospod, pústi jo še letos, da jo okopljem in pognojim. Morda bo naposled obrodila sad; če pa ne, jo boš posekal.‹«

... da bi skrbel za kal novega življenja, njegovo Besedo v tebi, družini, bratstvu ...

⊕ Jezusova pot proti Jeruzalemu postane priložnost za oznanjevanje Očetovega kraljestva – Jezus po poti pripoveduje prilike, kako nebeško kraljestvo prihaja in kako ga lahko prepoznamo. Trinajsto poglavje se odpre z vprašanjem, ki ga nekdo postavi Jezusu. V evangeliju vprašanje ni zapisano, iz odgovora pa si lahko predstavljamo, da so ga vprašali: zakaj Gospod? Zakaj zlo, zakaj nasilje, zakaj smrt? Zakaj je Pilat dal poklati romarje, ki so se iz Galileje povzpeli proti Jeruzalemu, da bi darovali žrtve v templju, in tako njihovo kri pomešal s krvjo jagnjetov? Zakaj pravični umira krivične smrti in po rokah brezbožnežev?

⊕ Jezusov odgovor razkrinka tisočletja staro vprašanje – skušnjavo religioznega človeka, ki na svoj greh in usodo gleda kot na vzrok in posledico. Kaj hudega sem storil, da se mi je zgodila ta bolezen? Zakaj sem molil, daroval žrtve Bogu in sem nazadnje tako poplačan? Naj bo po rokah človeka ali silah narave, po sledih Jobovih prijateljev in Stare zaveze (prim. 5 Mz 30,15), je religiozni človek nagnjen k čudni enačbi – če se ti zgodi nekaj slabega, to pomeni, da si prekršil Postavo. Jezusov jasen in neposreden dogovor nas prosi, da izstopimo iz sheme krivde in kazni. Njegova lastna smrt bo prekršila ta mehanizem. Obsojen je Božji Sin, ki ni grešil. Pravični ni obvarovan smrti, boleznim, napora življenja. Kakor tudi ne hudobnež in nasilnež. Velika razlika je v tem, da smrt in bolezen postaneta priložnost, v kateri se pokaže pravičnost enega in sterilnost dejanj drugega. Oziroma da se hudobno življenje v zadnjem trenutku odpre spreobrnjenju in usmiljenju, kakor se je zgodilo razbojniku na Golgoti.

⊕ Podoba smokve podkrepi Jezusov odgovor. Sterilnost postane metafora, ki nosi opozorilo za tiste, ki so ga spraševali o resnici smrti. Obstaja smrt, ki umori telo, potem pa ne more storiti nič več (prim. Lk 12,4), in obstaja veliko bolj goljufiva smrt, ki ubije za vedno in nas pusti v praznem, pohabljenem, polovičarskem, torej sterilnem življenju. Tri leta ni sadu na smokvi, kar pomeni čas, v katerem je pošla potrpežljivost. Zemlja je utrujena od izkoriščanja, tako kakor je tudi lastnik utrujen od tega, da ne najde sadov. Izkoriščati je težek glagol. Sterilnost namreč ni samo odsotnost sadov, ampak tudi življenje v izkoriščanju virov drugih, ne da bi jih ponovni dali v obtok. V podobi zemlje je nakazana dežela, ki jo je Bog obljubil svojemu ljudstvu, v smokvi pa ljudstvo samo. Bog podarja zemljo,

možnosti, vendar je umetnost spreminjanja situacij v priložnosti naša odgovornost. Ni razlogov, zakaj smo ne bi obrodila.

☪ Trem letom se po posredovanju vinogradnika pridruži še eno leto, spomin na četrti dan, v katerem je Jezus od mrtvih obudil prijatelja Lazarja. Četrti dan je čas nemogočega za človeka, pa tudi čas, v katerem Gospod pokaže, da je On, Bog nemogočega. On sam bo postal gnajilo za smokey in daroval svoje življenje, zato da življenje nikogar ne bi ostalo sterilno. Smokey, ki je prejela milost, namreč obrodi sad, ki ima okus po Božjem Sinu. Po sadovih prepoznamo, v kakšni meri je človek sprejel milosti od Boga, se mu pustil najti in preoblikovati.

Za poglobitev ... če želiš.

To je vse. Moj dedek mi je tisti dan pojasnil, da smo drugačni od živali, ki delajo samo to, kar jim zapoveduje njihova narava. Mi smo namreč svobodni. To je največji dar, ki smo ga prejeli. Zaradi svobode lahko postanemo nekaj drugega od tega, kar smo. Svoboda nam omogoča, da sanjamo, in sanje so kri našega življenja, čeprav nas pogosto stanejo dolge poti in marsikakšen udarec. »Nikoli se ne odpovej svojim sanjam! Ne boj se sanjati, tudi če se ti drugi posmehujejo,« tako mi je rekel moj dedek, »sicer bi se odpovedal samemu sebi.« Še vedno se spominjam njegovih žarečih oči, s katerimi je poudaril svoje besede.

(Alessandro D'avenia, Bela kot mleko, rdeča kot kri)